

Arrest

nr. 211 214 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ph. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DBUOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar in België verblijvende Spaanse zus.

Op 12 juni 2018, met kennisgeving op 14 juni 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.12.2017 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voornaam: I. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1995

Geboorteplaats: Sidi Slimane Echeraa

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.12.2017 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde H.L.F. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- 'attestation administrative' n° 64 dd. 23.01.2018 en 'attestation administrative' n° 85 dd. 29.01.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten in het buitenland woonachtig zijn en tijdens hun vakanties in Marokko verblijven op het adres '(...)': voor zover deze attesten werden voorgelegd om aan te tonen dat betrokkene in Marokko deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit deze attesten.

Louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in Marokko (al dan niet gelijktijdig), kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°1842/2018 dd. 25.01.2018

- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2017' n°1842/2018 dd. 25.01.2018

- 'attestation administrative' n° 85/PSSCH/DAG/2 dd. 29.01.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko geen inkomsten had

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de gekende gegevens niet blijkt wanneer betrokkene Marokko verliet, en of hij tussen zijn vertrek uit Marokko en zijn aankomst in België al dan niet woonachtig was in een ander Schengenland. Bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie van de bovenvermelde voorgelegde attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene voor zijn komst naar België niet afdoende duidelijk.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 14.06.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd

aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM en schending van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoeker heeft op basis van artikel 47/1, 2° Vw. het recht om zich te herenigen met zijn Spaanse zus (i.e. de referentiepersoon).

Overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. dient verzoeker evenwel aan te tonen dat hij ten laste is van de Spaanse referentiepersoon of deel uitmaakt van haar gezin. De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon moet reeds hebben bestaan in het land van herkomst (Marokko).

Verzoeker heeft zijn hele jeugd samengewoond met de referentiepersoon tot op het ogenblik dat de referentiepersoon naar Europa is verhuisd. Het verblijf van verzoeker bij de referentiepersoon was aldus niet kortstondig.

Verzoeker is sinds 14 juni 2017 in België gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon.

Ter staving van zijn aanvraag legde verzoeker de volgende documenten voor:

- "attestation administrative" n° 64 dd. 23 januari 2018 en "attestation administrative" n° 85 d.d. 29 januari 2018, waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat verzoeker en de referentiepersoon op de datum van de attesten in het buitenland

- woonachtig zijn en tijdens hun vakanties in Marokko verblijven op het adres "(...);

- "attestation de non-impulsion a la TH-TSC" n° 1842/2018 dd. 25 januari 2018;

- "attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2017" n° 1842/2018 dd. 25 januari 2018;

- "attestation administrative" n° 85/PSSCH/DAG/2 dd. 29 januari 2018, waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko geen inkomsten had;

Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift tevens verscheidene bewijzen van geldstortingen voor vanwege de referentiepersoon aan verzoeker in Marokko (stuk 2).

Uit bovenstaande documenten blijkt duidelijk dat verzoeker in de periode voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoeker is behoeftig en ontving tot op heden geen financiële steun. Verzoeker is derhalve duidelijk financieel afhankelijk van de Spaanse referentiepersoon.

Ook gedurende zijn verblijf in het land van herkomst (Marokko) werd verzoeker reeds financieel ondersteund door de referentiepersoon. Zo blijkt uit de bijgebrachte stukken dat de referentiepersoon in de periode van oktober 2016 – februari 2017 meermaals geld heeft overgemaakt aan verzoeker in Marokko.

Aan de hand van bovenstaande documenten toont verzoeker dus wel degelijk aan dat hij voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging én reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Desalniettemin besliste de Staatssecretaris op 12 juni 2018 dat het recht op verblijf van verzoeker moet worden geweigerd omdat hij "niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie".

De Staatssecretaris stelt dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij zou niet afdoende aantonen dat hij effectief onvermogen is, noch bewijzen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in Marokko financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker legde evenwel documenten voor waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zo toonde verzoeker aan dat de referentiepersoon hem financieel steunde tijdens zijn verblijf in Marokko. Daarnaast toonde verzoeker aan dat hij ook in België, gedurende de periode voorafgaand aan de aanvraag, ten laste was van de referentiepersoon. Tussen verzoeker en de referentiepersoon bestaat aldus een afhankelijkheidsrelatie, die er reeds was in het land van herkomst.

Bovendien oordeelt de Staatssecretaris dat de bijgebrachte documenten met betrekking tot het onvermogen van verzoeker niet relevant zijn omdat het niet duidelijk is wanneer verzoeker Marokko verliet en in België aankwam, en of hij tussen zijn vertrek uit Marokko en zijn aankomst in België al dan niet woonachtig was in een ander Schengenland.

Door te stellen dat verzoeker moet aantonen wanneer hij naar België is gekomen, voegt de Staatssecretaris een voorwaarde toe voor gezinshereniging die niet in de wet van 15 december 1980 is voorzien.

Het is aldus duidelijk dat de Staatssecretaris de bewijswaarde van de voorgelegde documenten miskent en derhalve de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Verder wenst verzoeker op te merken dat de motivering in de beslissing een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoeker. Verzoeker

heeft immers in België zijn gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM. De Staatssecretaris laat echter na de impact van de beslissing op het leven van verzoeker te onderzoeken. De Staatssecretaris heeft aldus zijn verplichting om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren niet volbracht. Het moge duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Dat de Staatssecretaris derhalve artikel 47/1, 2° Vw. van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat de Staatssecretaris het recht op een familie- of gezinsleven van verzoeker schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

- artikel 8 EVRM,

- artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet,

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt tevens melding gemaakt van een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. De verzoekende partij voert aan dat de bewijswaarde van de door haar voorgelegde documenten zou zijn miskend door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze is nagegaan of de verzoekende partij afdoende kon aantonen dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten laste was van laatstgenoemde.

De verzoekende partij beperkt zich in haar enig middel tot de kritiek dat de bewijswaarde van de door haar voorgelegde documenten zou zijn miskend, doch zij slaagt er middels haar summiere beschouwingen allerminst in om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de voorgelegde "attestation administrative" n° 64 dd. 23.01.2018 en "attestation administrative" n° 95 dd. 29.01.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat verzoekende partij en de referentiepersoon op datum van de attesten in het buitenland woonachtig zijn en tijdens hun vakanties in Marokko verblijven op een bepaald adres. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht opgemerkt dat niet blijkt uit deze attesten dat verzoekende partij in Marokko deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het louter kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens vakantie in Marokko (al dan niet gelijktijdig), kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Het thans in het verzoekschrift voorhouden dat zij tijdens hun gehele jeugd hebben samengewoond en dit niet kortstondig was, zijn loutere verklaringen en kunnen geen afbreuk doen aan de terechte motieven in de bestreden beslissing. De neergelegde attesten spreken zich enkel uit over de hedendaagse vakanties die verzoekende partij en de referentiepersoon (al dan niet samen) in Marokko doorbrengen, en doen geen uitspraak over de periode voorafgaand aan de komst van verzoekende partij naar België.

Uit het geheel van de gegevens kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het gegeven dat verzoekende partij op 14.06.2017 in België werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt aldus terecht overwogen dat de domiciliëring op hetzelfde adres in België hoe dan ook onvoldoende is, gelet op het feit dat er een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst noodzakelijk is.

Met betrekking tot de voorgelegde "attestation de non-imposition a la TH-TSC" n° 1842/2018 dd. 25.01.2018, de "attestation du revenu global impos é au titre de l'année 2017" n° 1842/2018 dd. 25.01.2018 en "attestation administrative" n° 85/PSSCH/DAG/2 dd. 29.01.2018 waarin de lokale overheden verklaren dat verzoekende partij voor zijn vertrek uit Marokko geen inkomsten had, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat niet blijkt wanneer verzoekende partij Marokko heeft verlaten. Er blijkt ook niet of verzoekende partij tussen zijn vertrek uit Marokko en de aankomst in België al dan niet in een ander Schengen-land woonachtig was. De attesten kunnen bijvoorbeeld reeds over een periode van acht jaar geleden gaan, en dus ruim voorafgaand aan de komst naar België zodat dit geen kennelijk onredelijk beoordeling uitmaakt.

Bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer verzoekende partij in Schengen, en bij uitbreiding in België, is aangekomen is de relevantie van de voormelde attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van verzoekende partij niet afdoende duidelijk. Er wordt niet aangetoond dat verzoekende partij onvermogen was in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat verzoekende partij eerst elders heeft verbleven voorafgaand aan de komst naar België en daar wel in eigen onderhoud heeft kunnen voorzien.

Er wordt ook niet afdoende aangetoond dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, er blijkt niet dat verzoekende partij en de referentiepersonen niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat en tot slot werd ook niet aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekende partij ten laste te nemen.

Dat verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Dit heeft namelijk niet automatisch tot gevolg dat verzoekende partij ook ten laste is/was van de referentiepersoon. Bovendien heeft deze situatie enkel betrekking op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst.

Verzoekende partij kan thans niet dienstig verwijzen naar bewijzen van geldstortingen, die niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zijn overgemaakt. Verzoekende partij kan op heden geen nieuwe stukken meer naar voor brengen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verweerder besluit dat gelet op voormelde overwegingen niet ernstig kan worden voorgehouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet op gedegen wijze rekening zou zijn gehouden met de voorgelegde documenten naar aanleiding van het indienen van de aanvraag.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Terwijl artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. “

Uit voormelde bepaling blijkt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst hetzij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, hetzij ten laste was van laatstgenoemde.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar enig middel volkomen voorbij gaat aan voormelde door artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gestelde voorwaarde.

Verweerder beklemtoont dat het volstaat dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Terwijl niet dienstig kan worden voorgehouden dat de bestreden beslissing op dit punt aan duidelijkheid te wensen zou overlaten.

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, doch dat niettemin diende te worden besloten dat nergens blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dan wel aldaar reeds ten laste was van laatstgenoemde.

Terwijl andermaal moet worden benadrukt dat de voorwaarde dewelke dienomtrent door artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld niet mis te verstaan is.

De verzoekende partij is waarlijk niet ernstig waar zij zich beperkt tot de kritiek dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing aan de hand van een standaardmotivering zou hebben opgesteld, nu wel degelijk -en dat is onmiskenbaar- rekening werd gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, op basis van de door de verzoekende partij zelf voorgelegde bewijsstukken.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Zie ook:

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair

oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidsstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

De kritiek van verzoekende partij is aldus niet dienstig.

Ook kan niet dienstig worden voorgehouden dat er een voorwaarde aan de wet zou zijn toegevoegd door te stellen dat verzoekende partij moet aantonen wanneer hij naar België is gekomen.

De verzoekende partij dient aan te tonen reeds in het land van herkomst en dus voorafgaand aan de komst naar België deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, dan wel ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Met betrekking tot de voorgelegde "attestation de non-imposition a la TH-TSC" n° 1842/2018 dd. 25.01.2018, de "attestation du revenu global impos é au titre de l'année 2017" n° 1842/2018 dd. 25.01.2018 en "attestation administrative" n° 85/PSSCH/DAG/2 dd. 29.01.2018 waarin de lokale overheden verklaren dat verzoekende partij voor zijn vertrek uit Marokko geen inkomsten had, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat niet blijkt wanneer verzoekende partij Marokko heeft verlaten. Er blijkt ook niet of verzoekende partij tussen zijn vertrek uit Marokko en de aankomst in België al dan niet in een ander Schengen-land woonachtig was. De attesten kunnen bijvoorbeeld reeds over een periode van acht jaar geleden gaan, en dus ruim voorafgaand aan de komst naar België zodat dit geen kennelijk onredelijk beoordeling uitmaakt.

Bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer verzoekende partij in Schengen, en bij uitbreiding in België, is aangekomen is de relevantie van de voormelde attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van verzoekende partij niet afdoende duidelijk. Er wordt niet aangetoond dat verzoekende partij onvermogen was in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat verzoekende partij eerst elders heeft verbleven voorafgaand aan de komst naar België en daar wel in eigen onderhoud heeft kunnen voorzien.

Verweerder herhaalt hierbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Verweerder merkt verder in antwoord op de schending van artikel 8 EVRM op dat de verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. "Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010) "Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013) De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij naar de afstammingsband met de referentiepersoon (meerderjarige zus). Verzoekende partij toont evenwel geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan (toont ook niet aan ten laste te zijn van de zus) zodat geen beschermenswaardig gezinsleven kan worden weerhouden.

Verweerder wijst op de volgende rechtspraak: "Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden." (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

"De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)" (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen. In casu blijkt dat verzoekende partij ruim 32 jaar oud is, dat zij lerares is, dat zij sedert 15 maart 2006 gehuwd is en dat haar moeder nog in Irak verblijft. Daartegenover staat alleen dat zij tijdelijk, dit is vanaf haar recente aankomst in België, samenwoont met een broer en de louter bewering van deze broer afhankelijk te zijn. In die omstandigheden kan in redelijkheid aangenomen worden dat er geen gezinsleven met deze broer voorhanden is dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient.” (R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

“Relaties tussen broers en zussen, ‘do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties’ (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34 ; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar broer niet in concreto aan.” (R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)

Verzoekende partij legt geen indicaties voor die een gezinsband kunnen aantonen, zodat zij geenszins heeft aangetoond dat de band die zij zou hebben met zijn zus er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Een gezamenlijk adres op zich volstaat niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM. *“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Verzoekende partij steunt de aanwezigheid van een gezinsleven louter op het gegeven sedert haar aankomst in België met haar vader — die een legaal verblijf heeft in België — samen te wonen onder het zelfde dak. De Raad merkt op dat verzoekende partij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat haar vader reeds in 2000 naar België is gekomen. Zijzelf kwam pas op 1 december 2010 naar België nadat ze met een studentenvisum eerst nog zeven maanden in het Verenigd Koninkrijk had verbleven. Uit deze gegevens blijkt dat verzoekende partij, die heden reeds vierentwintig jaar is, gedurende de tien jaar die aan haar komst naar België voorafgingen - waarvan de helft reeds tijdens de jaren van volwassenheid - niet met haar vader heeft samengewoond en zelfs in 2010 opteerde om met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk te trekken en er gedurende zeven maanden te verblijven. Uit deze vaststellingen kan enkel worden besloten dat verzoekende partij duidelijk geen belang hecht aan de samenwoning met haar vader waardoor deze samenwoning niet als een bijkomend element van afhankelijkheid kan worden beschouwd. Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader. Uit het prima facie onderzoek lijkt er in deze stand van het geding te moeten worden besloten dat er geen gezinsleven bestaat tussen de verzoekende partij en haar vader.” (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

Terwijl ook sociale en zakelijke relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM. Verweerder wijst op volgende rechtspraak hieromtrent: *“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)* *“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)* *“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het*

EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012) “Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012) Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). “Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011) In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden, minstens voor een tijdelijke periode. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing

niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit en de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de artikelen 7, § 1, 2° en 74/13 van de vreemdelingenwet voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt uiteengezet dat aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Spaanse zus wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar of deel uitmaakte van haar gezin in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Hierbij worden alle voorgelegde stukken besproken. Ook wordt een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken en er in het licht van het onderzoek van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen concrete elementen zijn die zich tegen de afgifte van een bevel verzetten. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat er sprake is van een standaardbeslissing waarbij op geen enkele wijze concreet wordt ingegaan op haar situatie.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak nazicht van de aangevoerde schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in functie van haar in België verblijvende Spaanse zus op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, dat luidde:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidde op zijn beurt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Zoals hoger gesteld wordt in voorliggende zaak aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Spaanse zus geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar of deel uitmaakte van haar gezin in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Er wordt haar een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij vooreerst de vaststelling betwist als zou zij niet deel hebben uitgemaakt van het gezin van haar zus voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en houdt voor dat zij haar hele jeugd met haar zus heeft samengewoond tot op het ogenblik dat deze laatste naar Europa is verhuisd, zodat het niet gaat om een kortstondig verblijf bij de referentiepersoon. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de stukken die werden voorgelegd ter staving van het “deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst”, namelijk de administratieve attesten van 23 en 29 januari 2018, enkel blijkt dat wordt verklaard dat zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon in het buitenland verblijven en tijdens hun verblijf in Marokko op hetzelfde adres verblijven. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog, dat slechts een loutere, ongestaafe verklaring betreft over haar jeugd in Marokko, geenszins het concrete motief van de bestreden beslissing dat stelt dat uit deze stukken niet blijkt dat aan de genoemde voorwaarde is voldaan. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij motiveert dat een louter kortstondig verblijf op eenzelfde adres tijdens hun al dan niet gelijktijdig verblijf in Marokko niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs dat de verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van haar zus in Marokko. De verzoekende partij toont niet anders aan. Zij toont evenmin aan dat andere stukken werden voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat zij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van haar zus.

Dat zij sinds 14 juni 2017 gedomicilieerd zou zijn op het adres van haar zus in België doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dit gegeven is niet van aard aan te tonen dat voldaan is aan de voorwaarden voorzien in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, nu hieruit niets kan worden afgeleid over de situatie in het land van herkomst, zoals de verwerende partij ook opmerkt in haar nota. De verzoekende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat zij in Marokko diende deel uit te maken van het gezin van haar zus.

Vervolgens betwist de verzoekende partij in haar verzoekschrift de vaststelling dat niet afdoende is aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van haar zus.

Waar de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift bewijzen voorlegt van geldstortingen van de referentiepersoon aan haar, stelt de Raad vast dat deze stukken pas voor het eerst in het kader van het verzoekschrift ter kennis worden gebracht, zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad is in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet bij machte zelf een oordeel over te stukken te vellen en merkt hieromtrent slechts op dat niets de verzoekende partij belet een nieuwe aanvraag in te dienen, voorzien van de nodige stavingsstukken, als zij meent te voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij behoeftig is, dat zij tot op heden geen financiële steun heeft ontvangen en dat zij duidelijk financieel afhankelijk is van haar zus en hiermee tracht aan te tonen dat zij in België ten laste is van haar zus, merkt de Raad op dat zij hiermee niet aantoont – voor zover zij haar beweringen al staft – dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar zus. Het onderdeel van haar betoog waarmee zij wil aantonen in België ten laste te zijn van haar zus is niet relevant, nu het niet vermag het determinerende motief van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar zij stelt dat uit de aan de aanvraag toegevoegde stukken blijkt dat in de periode 2016-2017 meermaals geld werd overgemaakt door haar zus terwijl de verzoekende partij zelf in Marokko verbleef, kan de Raad slechts vaststellen dat geen dergelijke stukken werden voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. Er liggen geen bewijzen voor dat haar zus haar financieel steunde terwijl de verzoekende partij in Marokko verbleef.

Verder kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat de verzoekende partij moet aantonen wanneer zij naar België is gekomen, nu dit geenszins in de bestreden beslissing kan worden gelezen. De verwerende partij heeft op basis van de voorgelegde stukken beoordeeld of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet om een verblijf in functie van haar Spaanse zus te bekomen. Zij oordeelt dat het vermeende onvermogen dat de verzoekende partij tracht aan te tonen aan de hand van de stukken niet afdoende duidelijk is nu niet duidelijk blijkt wanneer zij Marokko verliet. Van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij alle nuttige informatie en stukken toevoegt aan haar aanvraag opdat de verwerende partij op een geïnformeerde wijze kan oordelen of zij voldoet aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht waarop zij aanspraak meent te maken. In het kader van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, waarbij door de verwerende partij wordt nagegaan of de aanvrager in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, is het essentieel te weten wanneer de aanvrager het land van herkomst verliet. Dat de verzoekende partij hierover geen duidelijkheid schiep – hetgeen zij overigens niet betwist – heeft zij enkel aan zichzelf te wijten. Geenszins voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet waar zij oordeelt dat *“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de gekende gegevens niet blijkt wanneer betrokkene Marokko verliet, en of hij tussen zijn vertrek uit Marokko en zijn aankomst in België al dan niet woonachtig was in een ander Schengenland. Bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie van de bovenvermelde voorgelegde attesten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene voor zijn komst naar België niet afdoende duidelijk.”* Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat gelet op de onduidelijkheid over haar verblijf voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging die voortkomt uit de voorgelegde stukken de mogelijkheid bestaat dat zij voorafgaand aan haar komst naar België eerst elders heeft verbleven waar zij wel in haar levensonderhoud kon voorzien.

Bovendien gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat de verwerende partij alsnog elk van de voorgelegde stukken onderzoekt en nagaat of eruit blijkt dat aan de voorwaarden voor gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet is voldaan. Zij stelt immers:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven at betrokkene op 14.06.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

en

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.”

Waarna de verwerende partij concludeert:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van

het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In voorliggende zaak heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend met het oog op een hereniging met haar Belgische zus. Beiden zijn meerderjarig. Middels de bestreden beslissing werd dit haar geweigerd. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten de impact van de bestreden beslissing op haar leven te onderzoeken en verwijt haar geen evenredigheidstoets in acht te hebben genomen.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet weerlegt, namelijk dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van haar Spaanse zus en dit voorafgaand aan de aanvraag. Ook in het verzoekschrift voert de verzoekende partij geen bijkomende banden van afhankelijkheid met haar aan. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Overigens kan zij gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek werd gevoerd naar haar persoonlijke situatie. Zij toont niet aan met welke elementen die voorlagen op het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende partij.

Met betrekking tot het privéleven worden geen elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU